

Enkelte bemærkninger om forslag til lov om social bistand.

Ad §§ 2,3 og 4: „vedvarende hjælp“. Det bør præciseres, hvorledes forholdet er mellem dette begreb og „varig hjælp“ i § 43. Man må gå ud fra, at „vedvarende hjælp“ er et videre begreb end „varig hjælp“. Rent sprogligt kan det være vanskeligt at henregne „forbigående hjælp“ til „vedvarende hjælp“. På den anden side er det jo forudsat, at „forbigående hjælp“ kan vare i årevis, og er dette perspektivet, må der være basis for hjemsendelse.

Ad § 7, stk. 1, 2. pkt.: Udtrykket „Kontanthjælp samt anden hjælp, der ydes under hensyn til økonomisk trang“ synes mindre klart. Jeg forstår det således, at kontanthjælp aldrig skal betales tilbage uden for de særlige tilbagebetalingssituationer i kap. 6, dvs. at den relative sætning alene går på „anden hjælp“. Kontanthjælp kan jo, jfr. § 48, ydes, uden at der behøver foreligge trang.

Forsøger man herefter at analysere „anden hjælp, der ydes under hensyn til økonomisk trang“, er det nærliggende, at det f.eks. sigter til naturalpræstationer, der ydes til personer, der er i økonomisk trang. Disse ydes imidlertid ikke „under hensyn til økonomisk trang“, men under hensyn til et behov for den pågældende præstation.

Ad § 8, stk. 2, 2. pkt.: Denne bestemmelse er praktisk en gentagelse af lov om offentlig forsorg § 33, stk. 3. Udtrykket „vedkommende myndighed“ er i en række kompendier fortolket som overøvrigheden med rekurs til justitsministeriet. Denne fortolkning kan i hvert fald ikke være rigtig, hvor der er tale om en aftale mellem ægtefællerne, der er lagt til grund ved en domstolsafgørelse. En præcisering af reglen er ønskelig.

Ad § 10: Der synes ikke ved nyformuleringen opnået nogen større klarhed i begrebet „opholdskommunen“. For ægtefæller,

der samlever, og for børn, der er inde under forældrenes forsørgelsespligt og som samlever med disse, synes opholdskommune = bopælskommune.

Undtagelse gælder alene i det tilfælde, der omtales i § 10, stk. 4, hvor man „befinder sig uden for opholdskommunen“ og får behov for „øjeblikkelig bistand“. Her skal det „stedlige sociale udvalg“ yde hjælpen (uden refusionsmulighed). For andre personer end de ovenfor omtalte må det formentlig gælde, at de, hvis de har fast bopæl, har opholdskommune, hvor bopælen er. Hjælp fra andre kommuner end denne kommune kan kun ydes, når der foreligger en § 10, stk. 4-situation.

Har de ikke fast bopæl, må de kunne henvende sig, hvor de rent fysisk opholder sig, hvilket betyder, at § 10, stk. 4 ikke får selvstændig betydning for deres vedkommende.

Hvis denne fortolkning holder stik, kunne § 10 omformuleres, således at der anvendtes udtrykket „bopælskommune“. Den altovervejende del af befolkningen har jo fast bopæl. Reglen kunne derved blive enklere og klarere.

Ad kap. 4: Ankeadgangen. Dette spørgsmål er berørt i socialudvalgets spørgsmål til socialministeren. Det skal her blot bemærkes, at begrundelserne for begrundelserne i ankeadgangen synes svage. Dette gælder bl.a. § 27, § 57 og § 62, se navnlig lovforslagets bemærkninger til de sidste to bestemmelser, der er klart ufyldstgørende.

Ad § 25: Formuleringerne af de tilsvarende bestemmelser i de forskellige sociale love varierer med hensyn til de krav, der stilles til en tilbagebetalingssituation, sammenlign t.eks. familieforsørgelseslovens § 34, stk. 2 og folkepensionslovens § 25. I forslaget til bistandsloven er valgt den sidste lovs formulering (modsat et tidligere udkast). Denne